

The Great Union

PATRICIA POP

COLEGIUL NAȚIONAL „MIHAI EMINESCU” BAIA MARE

Specializarea: bilingv română-franceză

Email: patricia.pop2018@gmail.com

Abstract: *The Great Union is the beginning of the modern and democratic Romanian state. Thanks to the events of the century after the Great Union, Romanians learned to be united and strong together, no matter what.*

Historical events have left their mark on society and also on their thinking.

Keywords: *democracy , country ,unit, love , power*

Înfăptuită datorită dorinței românilor de a avea un stat mare și unit, Marea Unire a reprezentat idealul de veacuri al românilor de pretutindeni. De la sintagma strigată de un copil “Trăiască România dodoloață!”, care se regăsește în volumul autobiografic “Hronicul și cântecul vârstelor” de Lucian Blaga, a trecut, iată, un secol. Unirea fiind considerată astfel și incipitul statului modern.

Oamenii acelor vremuri, înțelepți, oameni cu frică de Dumnezeu și inima, s-au gândit la viitorul neamurilor lor.

Românii din vremurile acelea au pus țara înaintea tuturor intereselor personale, chiar înaintea vieții. Gândindu-mă la românii acelor vremuri, îmi pun următoarea întrebare: “Dacă nu s-ar fi înfăptuit Unirea, cum ar fi arătat statul nostru?” Răspunsurile la această întrebare sunt diverse, dar un lucru este cert, acele generații au fost unice și s-au evidențiat prin faptul că au înfăptuit Unirea, nu doar pentru ei, ci și pentru noi, cei de azi. Din mâinile, glasul, curajul și munca lor, astăzi ne putem mândri cu un stat democratic, iar datoria noastră este să menținem aprinsă flacăra iubirii de neam și de țară.

În trecut, patriotismul era sentimentul de dragoste sinceră față de părinți și față de locurile de naștere și viațuire, iar acest sentiment s-a păstrat cu grijă până în zilele noastre prin tradiții și obiceiuri.

“La sfârșitul primului război mondial, România s-a regăsit în tabăra învingătorilor alături de Antanta (Anglia, Franța, Rusia, Italia, S.U.A). Această victorie i-a permis îndeplinirea obiectivului pentru care intrase în război și anume reîntregirea națională.

La România Mică formată de Cuza (1859) s-au adăugat Basarabia, Bucovina și Transilvania (1 Decembrie 1918), realizându-se România Mare.” (narează Agnes Iacob, în prezentarea intitulată “România în perioada interbelică”)

“Integrarea provinciilor în România întregită, un proces extrem de complex, a cunoscut probleme comune și probleme specifice, că urmare a celor trei administrații diferite, cu legiuri deosebite, cu elemente specifice în planul vieții materiale și spirituale, inclusiv al mentalului popular. De aici și greutățile de integrare, atât de ordin cantitativ, cât și calitativ, între care și cele de integrare sufletească. Ne întrebăm dacă asperitățile integrării Basarabiei, din care nu au lipsit nici abuzurile și greșelile administrației de după 1918

(care a cuprins și funcționari din provincie), nu pot fi explicate și prin caracteristicile stăpânirii țariste. Integrarea, cu sensul ei necesar și pozitiv, a avut de depășit dificultăți și într-o parte și în altă, dar în Basarabia ele au fost mai mari. În ansamblu, au fost nevoie de aproximativ 10 ani pentru a le depăși, dacă nu în toate, în cea mai mare parte. Deceniul consolidării cuprinde și efortul de refacere și dezvoltare economică, de elaborare a legislației general-democratice, a legislației speciale de unificare, cuprinde politică aplicată în toate domeniile și, evident, rezultatele înregistrate în aceste domenii, în continuitatea și accelerarea procesului de modernizare a societății românești.

Monarhia a avut o contribuție însemnată nu numai la realizarea Marii Uniri (practic, toate forțele politice, s-au pronunțat pentru unirea cu un regat), ci și la consolidarea internă și internațională a statului întregit, prin sancționarea, promulgarea sau ratificarea hotărârilor de unire, a tratatelor internaționale de după primul război mondial. La 15-17 octombrie 1922 s-au desfășurat la Albă Iulia festivitățile încoronării Regelui Ferdinand și a Reginei Măria că suverani ai României întregite, acțiune la care au luat parte pe lângă oficialități politice și culturale din țară, reprezentanți și delegați ai numeroase state. (...) De asemenea, s-a acționat în direcția unificării administrative (generalizarea județelor) și, nu în ultimul rând, s-au prezentat greutățile ivite, doleanțele populației respective, solicitându-se rezolvarea lor. Constituția din martie 1923 a stabilit cadrul juridic democratic pentru evoluția Regatului României, "stat național unitar și indivizibil".

În concordanță cu acest cadru, au fost adoptate și aplicate măsuri de mare importanță pentru nouă etapă de modernizare, incluzând refacerea, unificarea și dezvoltarea structurilor fundamentale ale statului. Pe lângă reforma agrară, cea electorală și egalitatea tuturor cetățenilor indiferent de etnie, limbă sau religie, o serie de măsuri adoptate în anii '20 au contribuit substanțial la reglementarea raporturilor de muncă, în concordanță cu noile cerințe, cu recomandările făcute de Organizația Internațională a Muncii, al cărei membru fondator era și România: legea pentru reglementarea conflictelor colective de muncă, legea asociațiilor profesionale, legea repausului duminical și a sărbătorilor legale, înființarea Camerelor de muncă și a Consiliului Superior al Muncii, legea privind ocrotirea muncii minorilor și femeilor și stabilirea zilei de muncă de opt ore.

După mai multe măsuri referitoare la refacerea și unificarea economică din primii ani postbelici, în 1923 s-a înființat Societatea Națională de Credit Industrial; în 1924 - legea privind comercializarea și controlul întreprinderilor de stat, legea minelor; în 1925 - înființarea Camerelor de agricultură și reorganizarea Camerelor de comerț și industrie; adoptarea unor tarife vamale protecționiste în 1921, 1924, 1927; irodul cooperăției în 1928. Aceste măsuri au contribuit la refacerea economiei românești, care a atins în anul 1924 nivelul antebelic, urmând, până la criză economică, o dezvoltare însemnată a unor ramuri și întreprinderi.

În aprilie 1919 a fost adoptat calendarul gregorian; în 1924 - legea persoanelor juridice; în 1925 - reforma administrativă (pusă în aplicare la 1 ianuarie 1926), legea de organizare a Curții de Casație, legea pentru ridicarea Scaunului Arhiepiscopal și Mitropolitan al Ungaro-Valahiei, că primat al României, la rândul de Scaun Patriarhal și legea de organizare a Bisericii Ortodoxe Române; în 1927 s-a încheiat Concordatul cu Vaticanul (ratificat în 1929), iar în 1928, legea pentru regimul general al cultelor. În domeniul învățământului, în 1924 s-a adoptat legea pentru învățământul primar și primar normal, iar în 1928, legea pentru organizarea învățământului secundar. Aceste exemple, la care se pot adăuga altele, sunt deosebit de semnificative pentru amploarea procesului de unificare, modernizare și democratizare din deceniul care a urmat Actului Național din anul 1918. Legiferarea nu epuizează acest proces, dar este o parte importantă, absolut necesară a acestuia.

După deceniul consolidării, economia României a cunoscut simptomele crizei din 1929- 1933, care a cuprins numeroase state ale lumii și, practic, toate ramurile economice. Venitul național a scăzut substanțial, s-au înregistrat dezechilibre bugetare, a crescut fiscalitatea, s-au contractat mari împrumuturi externe, s-au aplicat "curbe de sacrificiu", n-au lipsit nici conflictele sociale. Cu toate acestea, criză nu a avut un caracter

atât de profund, atât de distructiv că în alte părți. Ieșirea din criză s-a făcut relativ repede (în anul 1933), relansarea a fost puternică, urmând avântul economiei românești, întrerupt de izbucnirea celui de al doilea război mondial și, mai ales, de răpirile teritoriale din anul 1940. Avântul economic a fost susținut printr-o legislație extrem de eficientă, din cadrul căreia amintim aici:

1934 - legea pentru organizarea și reglementarea comerțului de bancă și înființarea Consiliului Superior Bancar (în perioada 1934- 1941, Consiliul a hotărât 85 de fuzionări și 460 de lichidări de bănci);

- legea pentru apărarea ordinii de stat, o nouă lege pentru organizarea Camerelor de muncă, legea pentru personalul muncitor în întreprinderi etc.

Dezvoltarea economică a României întregite, progresele realizate în industrie și în alte ramuri, în raport cu perioada anterioară, au avut un caracter obiectiv, decurgând în legile generale ale evoluției societății mondeme. Consecințele Marii Uniri - de cea mai mare importanță - s-au împletit și interconționat organic cu prelungirea unor factori anteriori, cu condițiile subiective, cu politică economică promovată de anumite cercuri conducătoare etc. și se plasează într-o anumită conjunctură economică și politică internațională.

Agricultură a continuat să rămână ramură predominantă a economiei naționale, dar ponderea industriei a crescut. Industria a realizat - față de perioada anterioară anului 1918 - sporuri cantitative însemnate, dar și modificări calitative semnificative, în raport cu obiectivul urmărit: acoperirea consumului intern. Răspunzând necesităților de acest fel și unor cerințe ale apărării țării (în condițiile deteriorării situației internaționale în anii '30), industria a înregistrat un ritm mai ridicat de dezvoltare în ramurile metalurgică, siderurgică, textilă. Nu s-a putut schimba raportul general favorabil industriei ușoare, dar această tendință s-a manifestat în special după 1933. La noi se formează cu ușurință muncitori industriali de primă generație, comparabili în ceea ce privește capacitatea tehnică cu cei mai buni muncitori ai occidentului. Astfel, industria a îngăduit afirmarea și dezvoltarea unei lături din cele mai strălucitoare ale geniului nostru național". Ar mai putea cineva crede "că civilizația noastră cu toate aspectele sale ar putea fi menținută dacă, considerând industria că «parazitară», am suprima-o într-o bună zi?". Ar trebui să fie cineva mai mult decât ignorant că să-și închipuie că aprovizionarea pieței interne, "că toată această imensă aprovizionare, care astăzi cade în sarcina industriei naționale și această imensă aprovizionare, care astăzi cade în sarcina industriei naționale și care reprezintă atâtea zeci de miliarde de lei pe an, ar putea fi înlocuită printr-un import din străinătate!". Într-adevăr, civilizația românească nu mai putea fi concepută fără industrie, fără rolul său activ, dar nu se poate trece peste faptul că agricultura deținea un rol important în venitul național.

Problema agrară a continuat să rămână la ordinea zilei, deși multe din datele ei s-au schimbat, ca urmare a aplicării reformei agrare. La frământările interne multiple s-au adăugat implicațiile externe, izvorâte din ocuparea pieței mondiale de câteva mari state cu o agricultură avansată; România a pierdut locul fruntaș, pe care-l deținuse înainte de primul război mondial, în rândul țărilor exportatoare de cereale, situație care s-a resimțit și asupra finanțelor statului." (Revista Xenopoliana, anul VI, nr. 1-2, 1998)

"Ceea ce trebuie să reținem, însă, este chipul în care se înfățișa țăranul ca vânzător al produselor sale. El este complet dezarmat în fața intermediarului."

Nu poate avea rezistență la fixarea prețului, nici la predarea mărfii. Este, pe cât se poate, spoliat. Silit de lipsa de magazii și de credit, că și de necesitatea plății impozitelor, țăranul trebuie să-și vândă recolta de îndată ce această este produsă". (Enciclopedia României) "Votul universal a înlăturat unele privilegii politice și a făcut posibilă lărgirea bazei de masă a puterii; este, de asemenea, deosebit de semnificativ, că primul Parlament al României întregite, cu reprezentanți din toate provinciile românești, a fost ales prin prima aplicare a votului universal, prin consultarea unui electorat mult sporit (și național, și social), față de cel de dinaintea războiului." (Revista Xenopoliana, anul VI, nr. 1-2, 1998)

“Sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial a însemnat începerea Războiului Rece între URSS și SUA, război care s-a încheiat prin prăbușirea comunismului în întreaga Europa de Est în 1989, incluzând România. Prin atitudinea sa împotriva Invadării Cehoslovaciei din 1968, Ceaușescu a obținut un statut deosebit în această confruntare între URSS și SUA, evoluând într-un dictator absolut, acaparând pârghiile administrative ale României pentru el și membrii familiei sale, dar izolându-se pe plan internațional. (...) Evenimentele de pe parcursul săptămânii 16-22 decembrie 1989 cunoscute că Revoluția din 1989 au adus sfârșitul Comunismului în România, și moartea lui Ceaușescu și a soției sale pe 25 decembrie 1989.

(...) Alegerile prezidențiale și parlamentul au avut loc pe 20 mai 1990. (...) Iliescu a obținut 85% din totalul voturilor exprimate. (...) Nemulțumiți de menținerea influențelor vechilor structuri din era Ceaușescu, manifestații anti-comuniști au început să demonstreze în Piața Universității în Aprilie 1990. (...) Guvernul Român va demisiona în Septembrie 1991, atunci când minerii s-au întors în București pentru a cere salarii mai mari și îmbunătățirea condițiilor de muncă. (...) Parlamentul supune referendumului o nouă Constituție democratică, aprobată prin referendum național în Decembrie 1991. (...) Alegerile naționale din Septembrie 1992 s-au soldat cu victoria președintelui Iliescu, și a partidului sau FDSN.” (Dumitrescu Șerban)

“Legea învățământului din 1924 stabilea durata învățământului obligatoriu și gratuit de 7 ani, acesta fiind până atunci doar de 4 ani. S-au construit noi școli peste tot în România unită și s-au tipărit manuale școlare. La recensământul din 1930, ponderea știutorilor de carte a crescut la 55,8% în vechiul regat (Moldova și Ținutul Herța), 65,7% în Bucovina, 67,3% în Transilvania și 38,1% în Basarabia. În 1936 s-au înființat licee industriale, comerciale și agricole.

După instaurarea regimului comunist, sistemul educațional liber, a fost înlocuit cu un sistem de tip sovietic, bazat pe ideologie și îndoctrinarea de masă. În perioada 1965-1975 sistemul de învățământ românesc a fost reformat printr-o serie de măsuri, renunțarea la ideologizarea excesivă, recuperarea unor tradiții naționale, studiul limbilor străine și al științelor exacte, conectarea la evoluțiile din Occident etc. S-a reușit astfel eliminarea practic a analfabetismului și gratuitatea învățământului până la nivel liceal sau profesional. Încea de la Revoluția română din 1989, sistemul de învățământ românesc a fost într-un continuu proces de reorganizare. În conformitate cu legea Legea Educației Naționale nr.1/2011, sistemul educativ românesc este reglementat de către Ministerul Educației, Cercetării și Inovării (MECI). În 2004, aproximativ 4.4 milioane de persoane erau înscrise la școală. Dintre acestea, 650.000 de copii la grădiniță, 3.11 milioane (14% din populație) în învățământul primar și secundar și 650.000 (3% din populație) la nivel terțiar. În 2004 raportul combinat brut de înscriere în sistemul educațional primar, secundar și terțiar a fost de 75% (a 52-a din întreaga lume).” (Wikipedia)

“Istoria Internetului începe odată cu dezvoltarea timpurie a calculatoarelor și a rețelelor de comunicații (1950 și 1960) și poate fi împărțită în mai multe etape. Ideea unei rețele de calculatoare destinate să permită comunicarea generală între utilizatorii aflați la diferite calculatoare a depins de evoluțiile tehnologice și de fuziune a infrastructurii sistemelor și a rețelelor existente de telecomunicații.

Prima descriere documentată despre interacțiunile sociale care ar apărea prin crearea unor rețele (networking) este conținută într-o serie de note scrise de J.C.R. Licklider de la Institutul de Tehnologie din Massachusetts, în august 1962, în care Licklider a discutat conceptul de Galactic Network - rețea galactică. În 1958 apare Gamma 60, proiectat de grupul Bull, primul calculator multitasking.

Prin realizarea CIFA-1, România a fost cea de a 8-a țară din lume și cea de-a două țară din rândul țărilor socialiste care au reușit proiectarea și realizarea unui calculator electronic.

Prin realizarea CET-500, primul calculator românesc complet tranzistorizat, România a devenit a 11-a țară din lume care a construit un asemenea calculator.

În România, internetul a apărut la începutul anului 1993, odată cu lansarea EUnet România SRL, un punct de acces la Internet conectat prin dial-up la nodul EUnet Viena. Între anii 1992 și 1996, specialiștii de Unix au pus la punct primele noduri, iar Alexandru Rotaru a fost ales președintele GURU – Asociația Română a Utilizatorilor de Unix.” (Wikipedia)

În primăvara anului 2020, pandemia a pus stop regimului școlar în format fizic și a început era școlară în format digital. Toți elevii din România au fost nevoiți să se adapteze situației și totodată noilor condiții de învățare. De la cărțile proaspăt tipărite, am fost nevoiți să trecem în format electronic. Perioadele de carantină ne-au ajutat să apreciem mai mult libertatea, școala fizică și natura. Chiar dacă a fost greu, am reușit să trecem peste și să învățăm să avem grijă unii de alții.

Elevii, revenind în băncile școlare, au beneficiat de table inteligente, tablete și platforme educaționale de învățare. Catalogul tipărit s-a mutat în online, iar civilizația a început să se “digitalizeze” în fiecare zi.

Noi, poporul român, am trecut prin multe de-a lungul secolului de după Marea Unire, dar cu toate acestea am învățat să stăm drepti, indiferent de cauză și să luptăm pentru binele țării noastre. Privesc cu speranță către generațiile secolului următor și am încredere că vor duce munca noastră mai departe, la bine, la greu, vor fi uniți și puternici împreună.

Iubirea de patrie, dragostea față de familie, cultură și tradiție, acestea ne definesc pe noi ca popor. Precum oamenii s-au revoltat împotriva comunismului și au luptat cot la cot pentru un stat democrat, la fel și generația noastră a luptat împotriva pandemiei și a problemelor erei noastre, cum ar fi bullying-ul școlar și discriminarea de gen și de rasă. Am fost și suntem puternici împreună. România, casa mea, poporul meu, construită pe sacrificiile și lacrimile strămoșilor, te voi purta mereu în suflet, iar dacă viața mă va duce pe hotarele străinilor, voi spune cu mândrie și zâmbet pe față: Sunt româncă!

Bibliografie

- "Hronicul și cântecul vârstelor" de Lucian Blaga; "România în perioada interbelică" de Agnes Iacob;
1] Revista Xenopolia, anul VI, nr. 1-2, 1998; Enciclopedia României; "România: Democratică după anul 1989" de Dumitrescu Șerban; Wikipedia.